

Arrest

nr. 246 985 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020 waarbij de verzoeken om internationale bescherming

onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Servië aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene artikelen en rapporten, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.1. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen vooreerst vast dat niet wordt aangetoond dat Roma in Servië geen leven hebben en op verschillende vlakken ernstig gediscrimineerd worden, zoals werd aangehaald in de verklaringen. Evenmin maakten verzoekers aannemelijk dat zij persoonlijk dermate systematisch en ingrijpend werden gediscrimineerd zodat deze discriminatie als vervolging of ernstige schade zou kunnen worden gedefinieerd, noch werd op medisch vlak een

systematische en ingrijpende discriminatie of het gebrek aan toegang tot de in Servië beschikbare (geestelijke) gezondheidszorg enkel en alleen omwille van verzoekers' etnische origine, aangetoond.

De Raad wijst erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoekers hernemen in hun verzoekschrift de stelling dat zij persoonlijk systematische en ingrijpende discriminatie in Servië hebben gekend.

Wat het "kunnen werken en de eigenaar kunnen zijn van een woning" betreft, komen verzoekers niet verder dan louter op te merken dat "in zijn relaties met de overheden, hij telkens belemmerd werd". Nog naast de vaststelling dat verzoekers het houden op een loutere bewering, kan tevens worden opgemerkt dat hun verweer zeer summier is. De commissaris-generaal stelt immers op gedetailleerde en pertinente wijze vast: "Dat jullie persoonlijk dermate systematisch en ingrijpend werden gediscrimineerd dat deze discriminatie als vervolging of ernstige schade zou kunnen worden gedefinieerd, heeft u niet aannemelijk gemaakt. Zo blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u sinds het beëindigen van uw studies (u was vijftien jaar oud) ondanks de door u beweerde discriminatie steeds heeft kunnen werken. U werkte in de houthandel, in de bouwsector, in de landbouw en in de mijnbouw (CGVS 1, p. 9, 10 en 12). In bepaalde periodes verdiende u veel geld (CGVS 1, p. 10). Omdat u officieel geregistreerd staat als werkloos, kreeg u ook een uitkering van de sociale dienst (CGVS 1, p. 14). Uw vader kon zijn hele leven werken en ook uw broer en uw beide schoonzons waren/zijn actief op de arbeidsmarkt (CGVS 1, p. 4, 5, 7 en 8). Uw zoon kon naar school gaan (CGVS 1, p. 7). Uzelf bent eigenaar van een woning in Salecka Reka (CGVS 1, p. 11). Bovendien bezit uw vader in datzelfde dorp eveneens een woning. Hij is ook eigenaar van een appartement waarvan hij heeft beloofd dat het u toekomt (CGVS 1, p. 4). Uw broer en uw dochter huren beiden een woning en hebben bijgevolg ook toegang tot de woningmarkt (CGVS 1, p. 8 en 10). Voorts krijgen zowel uw zus als uw moeder een uitkering, omdat uw zus gehandicapt is (CGVS 1, p. 8). (eigen onderlijning)" hetgeen door verzoekers dan ook niet in een ander daglicht wordt gesteld. Tevens vestigt de Raad de aandacht op volgende vaststelling van de commissaris-generaal waaromtrent verzoekers het stilzwijgen bewaren: "U concludeerde zelf tot slot dat uw leven in Servië een solide karakter had (CGVS 1, p. 9) en dat het voor u goed leven was (CGVS 1, p. 23)."

Waar verzoekers betreffende de toegang tot de gezondheidszorg verweer trachten te voeren door te stellen dat zij geen gemakkelijke toegang tot de zorgen kregen en hieromtrent betoog voeren, doet dit geen afbreuk aan de vaststellingen dat wel degelijk hulp werd geboden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen als volgt: "Ook op medisch vlak heeft u geen systematische en ingrijpende discriminatie aangetoond. Zo krijgt uw zus al jarenlang medicatie. Uw dochter D. werd, ondanks de door u beweerde discriminatie, vanaf 2008 behandeld voor de problemen aan haar rug. Ze kreeg kinesitherapie en werd in Belgrado geopereerd (CGVS 1, p. 7-8; CGVS 2, p. 8). Ook uw dochter Martina werd na haar geboorte opgevolgd door artsen in Belgrado en het is dankzij de artsen dat zij nog in leven is (CGVS 1, p. 5 en 6). U werd voor een medisch probleem verzorgd (CGVS 2, p. 14). Omdat jullie werkloos zijn, zijn u en uw echtgenote vrijgesteld van een bijkomende participatie in de gezondheidszorg: eventuele behandelingen zijn in principe gratis (CGVS 1, p. 14), zelfs al kan er niet uitgesloten worden dat er geld onder tafel moet worden betaald, hetgeen helaas, zo blijkt uit de beschikbare informatie, een algemeen (en dus niet te wijten aan een eventuele etnische origine) probleem is in Servië." Eveneens kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt: "Dat u en uw familieleden door de Servische gezondheidsinstellingen werden verzorgd, maar dat uw echtgenote daarentegen geen (psychische) gezondheidszorgen zou hebben gekregen, zoals u beweerde, is dan ook niet aannemelijk."

Ook wat de behandeling op psychisch vlak van verzoekster betreft, wordt in de bestreden beslissingen een uitgebreide motivering opgenomen met verwijzing naar de verklaringen. Verzoekers halen aan dat verzoekster nooit werd opgenomen in een psychiatrische afdeling en dat zij zich bij drie verschillende ziekenhuizen hebben aangemeld en telkens naar huis werden gestuurd. Verzoekers beperken zich in wezen tot het aangeven het niet eens te zijn met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en trachten de informatie waarnaar wordt verwezen om te keren. Echter, hierdoor slagen verzoekers er niet in het besluit, dat gelet op het geheel van de weergegeven motieven de beweringen dat verzoekers en

hun zoon (die volgens een door verzoekster neergelegd attest ook psychische begeleiding behoeft) enkel en alleen omwille van hun etnische origine geen toegang hebben tot de in Servië beschikbare (geestelijke) gezondheidszorg dan ook geenszins kan overtuigen, aan het wankelen te brengen.

Waar verzoekers nog aanhalen dat zij een document hebben neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster nooit opgevolgd werd voor haar neuropsychiatrische aandoening, gaan zij niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissingen, laat staan dat zij deze weerleggen, waarin wordt gesteld: "Dat uw echtgenote een briefje neerlegt van dokter L. S.-N., waaruit blijkt dat zij de afgelopen tien jaar in het gezondheidscentrum van Zajecar geen behandeling zou gekregen hebben voor een neuropsychiatrische aandoening, kan bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Naast het feit dat, zoals aangehaald, uw echtgenote in 2010 bij een vrouwelijke arts van het ziekenhuis van Zajecar terecht kon en er kalmeermiddelen kreeg, waardoor uit niets blijkt dat de inhoud van dit attest correct zou zijn, werd hierboven reeds aangestipt dat uw zoektocht naar hulp voor de psychische problemen van uw echtgenote de afgelopen jaren bijzonder beperkt bleef. Bovendien blijkt uit dit attest enkel dat uw echtgenote in Zajecar geen behandeling kreeg, niet dat er in dit ziekenhuis of in een ander Servisch ziekenhuis geen behandeling mogelijk zou zijn of dat zij een behandeling werd ontzegd omwille van haar etnische origine."

Verzoekers komen voor het overige niet verder dan te verwijzen naar algemene (als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde) informatie onder meer omtrent de discriminatie van Roma, zonder dat zij er evenwel in slagen concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in hun persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Wat dit betreft en eveneens voor het overige, zoals ook hierna zal blijken, volstaat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2. Bij de geloofwaardigheid van het conflict met M. J. worden door de commissaris-generaal ernstige vraagtekens geplaatst. In de bestreden beslissingen verduidelijkt hij als volgt: "Ter staving van deze problematiek legde u immers een proces-verbaal d.d. 8 januari 2016 neer dat niet de minste bewijswaarde heeft. De inhoud ervan strookt immers niet met hetgeen u verklaarde. U gaf aan dat uw verklaringen hierin gedeeltelijk beschreven stonden. U verklaarde tijdens uw onderhoud op het Commissariaatgeneraal dat u bij de politie verklaringen had afgelegd omdat, toen u op zo'n 150 meter van het politiebureau aan het wandelen was met uw schoonzoon, er een wagen jullie klemgereden had en de passagiers, met name M. en zijn compagnon M., uitgestapt waren om u op enkele minuten tijd enkele klappen uit te delen vanwege de schulden die u bij M. had (CGVS 1, p. 16 en 21). Uit het proces-verbaal blijkt daarentegen dat het de verklaringen van uw schoonzoon Z. P. waren die genoteerd werden. Hij stelde dat jullie twee samen met M. en M. aan het wandelen waren en dat er een woordenwisseling ontstond over het betalen van een taxi. U weigerde dit te doen waarna M. en M. u geslagen hebben. De inhoud van dit document ondersteunt uw verklaringen bijgevolg op geen enkele manier. Dat de politie uw verklaringen niet volledig genoteerd zou hebben om te vermijden dat M. aangeklaagd zou kunnen worden, zoals u beweerde (CGVS 1, p. 24; CGVS 2, p. 20), houdt geen steek. Uw schoonzoons verklaringen, opgenomen in het proces-verbaal, zijn immers heel negatief voor M. en zijn kompaan en het proces-verbaal omvat, zoals aangehaald, de verklaringen van uw schoonzoon, niet uw weergave van de feiten. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het niet waar was, maar een afdoende uitleg hiervoor gaf u niet (CGVS 1, p. 23). Daarnaast blijkt dat het document niet ondertekend noch afgestempeld werd. Tot slot komt het bevreemdend over dat u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u het originele exemplaar in bewaring had gegeven aan de Nederlandse asielinstanties (Ontvangstbewijs documenten DVZ, d.d. 12 juni 2018), daar waar u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde dat u het origineel kon neerleggen (CGVS 1, p. 16 en 17). Echter, ook dit (originele) exemplaar blijkt een kopie te zijn. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan het (verloop van het) incident van 8 januari 2016, zoals het door u omschreven werd." Verzoekers trachten de verschillende versies thans te verklaren door te betogen dat M. J. een crimineel is die invloed heeft bij de Servische autoriteiten en het mogelijk en plausibel is dat de politie die de verklaringen van verzoeker en zijn schoonzoon hebben afgenomen, beïnvloed werden door M. J. om de versies van de feiten te veranderen en hen te ondermijnen. Verzoekers slagen er met hun algemeen betoog echter niet in voormelde vaststellingen in een ander

daglicht te plaatsen. Zo gaan zij slechts op beperkte wijze in op de motieven en bewaren het stilzwijgen over de negatieve verklaringen van de schoonzus voor M. en zijn kompaan die werden opgenomen in het proces-verbaal hetgeen niet strookt met de uitleg die zij thans in het verzoekschrift trachten te geven. Evenmin gaan zij in op het gebrek aan ondertekening en stempel, en de verschillende versies omtrent het bezit van het origineel exemplaar, noch op volgende pertinente vaststellingen: "Aangezien u het incident van 8 januari 2016 niet aannemelijk heeft gemaakt en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 8 januari 2016 geen contact meer met Marko had, had u bijgevolg noch in 2016, noch in 2017 toen u telkens meerdere maanden in Servië verbleef nog problemen met hem (CGVS 1, p. 20-22; CGVS 2, p. 19, 22). Aangezien u van januari 2016 tot oktober 2016 en van juni 2017 tot november 2017 maandenlang probleemloos in Servië kon verblijven, blijkt uit niets dat uw conflict met Marko heden nog actueel zou zijn. U beweerde weliswaar nog dat intussen al uw meubels uit uw woning in Salecka Reka gestolen zijn en dat M. hiervoor verantwoordelijk is. Dit is echter een louter niet door objectieve bewijzen ondersteund vermoeden van uwentwege, hetgeen u ook erkende (CGVS 1, p. 24 en 25). Uit niets blijkt dan ook dat deze vermeende inbraak in uw woning verband zou houden met uw conflict met M. J." Verzoekers slagen er aldus niet in de vaststellingen te ontcrachten of te weerleggen.

3.3. De commissaris-generaal oordeelt verder op goede gronden dat verzoekers bovendien niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de aangehaalde problemen met M. of anderen en voor hun beweerde problemen in de Servische gezondheidszorg of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Servië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming inderdaad slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoekers betogen thans dat wordt voorbijgegaan aan het feit dat de discriminatie in Servië ten aanzien van mensen van Roma-afkomst in alle sectoren bestaat, en dus ook bij de politie en justitie. Naar hun mening was het onmogelijk om telkens beroep te doen op de hulp van politie en om een advocaat te raadplegen of om andere pogingen te doen bij hogere instanties. Verzoekers herhalen dat zij naar de politie zijn gegaan in 2011 en 2012, hebben vastgesteld dat ze uitgelachen werden en er niets gebeurde.

De Raad merkt vooreerst op dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekers kunnen zich niet verschuilen achter de afgelegde verklaringen, noch achter algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden in Servië op de korrel. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers maken aldus geenszins aannemelijk in Servië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekers tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers slagen er niet in in concreto aan te tonen en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontcracht of weerlegd, met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Ze beperken zich tot het formuleren van algemene

beweringen, waarbij zij onder meer de door de overheid geleverde inspanningen in hun voordeel trachten te lezen, tot het verwijzen naar de algemene situatie inzake discriminatie van Roma in Servië en tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doch laten evenwel na concreet in te gaan op hetgeen in dit verband met betrekking tot hun persoonlijke situatie in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, waarbij er onder andere op wordt gewezen dat verzoekers toegang hebben tot de arbeids- en woningmarkt en basisverzorging hebben genoten. Verzoekers blijven in gebreke de betreffende pertinente motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze te weerleggen. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.4. Kortom, uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slagen de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties in de verklaringen te verhelderen. Verzoekers' verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissingen stelt de Raad vast dat verzoekers deze ongemoeid laten waardoor deze onverminderd overeind blijven.

3.5. Verzoekers menen dat in ondergeschikte orde minstens de subsidiair beschermingsstatus dient te worden toegekend. Zij brengen echter geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate dat verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, benadrukken verzoekende partijen vooral het dossier van verzoekster gelet op haar medische problematiek. Verzoekende partijen verwijzen in deze nog naar de psychologische problemen zoals beschreven in de attesten en wijzen erop dat verzoeksters kwetsbare toestand het gevolg is van en een link heeft met de feiten in het verleden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk vermogen te doen aan hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.

Verzoekende partijen komen immers niet verder dan het benadrukken van verzoeksters situatie, waarbij zij wijzen op haar medische problematiek en voorts tot het op algemene wijze verwijzen naar haar psychologische problemen zoals beschreven in de attesten, zonder dat zij evenwel concreet ingaan op, laat staan dat zij hetgeen eerder in de beschikking en de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld ontkrachten of weerleggen.

De Raad verwijst naar de motivering in de bestreden beslissingen waarbij de commissaris-generaal met betrekking tot de persoonlijke (gezondheids)situatie van verzoekende partijen op goede grond het volgende heeft vastgesteld:

“U haalde vooreerst aan dat Roma in Servië geen leven hebben en op verschillende vlakken ernstig gediscrimineerd worden (CGVS 1, p. 7, 9, 13 en 27; CGVS 2, p. 13, 14 en 25). Zo werd uw echtgenote volgens u ernstig gediscrimineerd op het vlak van de toegang tot de Servische (geestelijke) gezondheidszorg: zij kreeg geen psychologische behandeling en men wilde haar zelfs niet onderzoeken, toen u naar een ambulance belde, wilden ze, bij het horen van jullie naam, niet komen, er werd haar tijdens een consultatie gezegd dat ze gezond was en ze werd voor ‘vuile zigeuner’ uitgemaakt (o.m. CGVS 1, p. 13 en 14; CGVS 2, p. 4-13). Dit alles heeft u evenwel niet aangetoond.

(...) Ook op medisch vlak heeft u geen systematische en ingrijpende discriminatie aangetoond. Zo krijgt uw zus al jarenlang medicatie. Uw dochter D.(...) werd, ondanks de door u beweerde discriminatie, vanaf 2008 behandeld voor de problemen aan haar rug. Ze kreeg kinesitherapie en werd in Belgrado geopereerd (CGVS 1, p. 7-8; CGVS 2, p. 8). Ook uw dochter M.(...) werd na haar geboorte opgevolgd door artsen in Belgrado en het is dankzij de artsen dat zij nog in leven is (CGVS 1, p. 5 en 6). U werd voor een medisch probleem verzorgd (CGVS 2, p. 14). Omdat jullie werkloos zijn, zijn u en uw echtgenote vrijgesteld van een bijkomende participatie in de gezondheidszorg: eventuele behandelingen zijn in principe gratis (CGVS 1, p. 14), zelfs al kan er niet uitgesloten worden dat er geld onder tafel moet worden betaald, hetgeen helaas, zo blijkt uit de beschikbare informatie, een algemeen (en dus niet te wijten aan een eventuele etnische origine) probleem is in Servië. Dat u en uw familieleden door de Servische gezondheidsinstellingen werden verzorgd, maar dat uw echtgenote daarentegen geen (psychische) gezondheidszorgen zou hebben gekregen, zoals u beweerde, is dan ook niet aannemelijk.

Dit blijkt tevens uit de volgende vaststellingen. Zo blijkt uw echtgenote voor haar gynaecologische problemen verzorgd te zijn geweest en belde u in 2010 tweemaal de ziekenwagen op omdat uw vrouw een crisis had: hoewel u vond dat de ambulanciers uw echtgenote mee moesten nemen naar het ziekenhuis, hetgeen ze niet deden, blijkt uit uw verklaringen dat ze toen wel degelijk tweemaal door hen werd verzorgd en dat zij medicatie toegediend kreeg (CGVS 2, p. 6). Toen u in 2010 met uw echtgenote naar het ziekenhuis van Zajecar, afdeling psychiatrie, ging, kreeg uw echtgenote van een vrouwelijke arts kalmeermiddelen. Het gegeven dat een arts u daarna smeergeld vroeg – dat er in de gezondheidssector corruptie is, is een algemeen probleem in Servië en duidt, zoals aangestipt, niet meteen op discriminatie – doet geen afbreuk aan het feit dat uw echtgenote er wel geholpen werd (CGVS 2, p. 8 en 9). Vanaf 2010 kon u bij de apotheker, die u advies gaf, medicatie kopen (CGVS 1, p. 18 en 23; CGVS 2, p. 7). In 2012 ging u naar het ziekenhuis in Despotovac (CGVS 2, p. 9). Gezien hier

geen psychiatrische afdeling voorzien was, werd u doorgestuurd naar het ziekenhuis in Cupria. Hier kreeg uw echtgenote het advies om te rusten en meer te bewegen (CGVS 2, p. 9). Andere demarches om voor uw echtgenote een behandeling te zoeken, ondernam u niet. Hoewel u teleurgesteld was in het systeem (CGVS 2, p. 9), blijkt uit uw verklaringen dus dat uw echtgenote wel steeds enkele basiszorgen toegediend kreeg voordat u in 2012 naar Zweden vertrok. Na uw terugkeer in 2014 nam u allerminst een actieve houding aan om hulp te zoeken voor uw echtgenote. U nam steeds een tas medicatie mee uit het buitenland maar zocht in Servië nauwelijks om hulp (CGVS 2, p. 11 en 12). Zo ging u in 2014 slechts eenmaal naar het ziekenhuis van Despotovac waar men de u in Europa voorgeschreven medicatie niet wilde geven en waar men u zei dat als u dergelijke therapie wilde naar het land moest gaan die deze voorgeschreven had (CGVS 2, p. 12): uw demarche om in Despotovac psychomedische hulp voor uw echtgenote te vragen komt evenwel bevreemdend over aangezien u in 2012 al was meegeedeeld dat er geen psychiatrische afdeling in dit ziekenhuis was (CGVS 2, p. 9). Na uw terugkeer uit Duitsland heeft u in 2016 nog eenmaal tevergeefs een ambulance opgebeld. Andere stappen ondernam u niet om voor uw echtgenote een psychiatrische behandeling te vinden (CGVS 2, p. 12 en 13). Dat de ambulanciers niet wilden komen en dat het ziekenhuis in Despotovac u slecht behandeld zou hebben en dat dit aan uw etnische origine te wijten zou zijn, is, gelet op de vele eerdere behandelingen die u en uw familieleden in Servië hebben gekregen, cf. supra, niet aannemelijk. Dat dit niet aannemelijk is, blijkt tevens uit de beschikbare informatie die aangeeft dat de Servische autoriteiten de afgelopen jaren verschillende demarches hebben ondernomen om de discriminatie van Roma in de gezondheidszorg ernstig aan te pakken. Zo blijkt dat **het openbare gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten voor alle burgers, ook voor Roma, levert**. Uit de reeds hierboven vermelde in maart 2016 gepubliceerde strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 blijkt dat Servië de jaren daarvoor onder meer dankzij vrouwelijke gezondheidsbemiddelaars **actief de Romagemeenschap op gezondheidsvlak sensibiliseert**. Zo werden maar liefst 140000 Roma geregistreerd, waardoor ze identiteitsdocumenten en bijgevolg ook een ziekteverzekering konden verkrijgen. Tevens werden 30000 kinderen en 3000 volwassenen gevaccineerd en werd de medische opvolging van 4500 zwangere vrouwen verbeterd. Eén van de **doelstellingen van de vermelde Romastrategie bestaat er voorts in om de Roma-bevolking beter te informeren over hun rechten in verband met de toegang tot de gezondheidszorgen en hen aan te moedigen om gebruik te maken van de bestaande beschermingsmechanismen**. De Servische autoriteiten stelden hiertoe een actieplan op om onder meer deze doelstelling te realiseren. Gelet op deze concrete acties en doelstellingen van de Servische autoriteiten om de Romabevolking te stimuleren om gebruik te maken van de gezondheidsinstellingen en van de mechanismen om hun rechten in dit verband af te dwingen, is het geenszins aannemelijk dat ambulanciers of het ziekenhuis van Despotovac uw echtgenote enkel en alleen omwille van jullie etnische origine hulp zouden geweigerd hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven overtuigen uw beweringen dat u, uw echtgenote en uw zoon (die volgens een door uw echtgenote neergelegd attest ook psychische begeleiding behoeft) enkel en alleen omwille van jullie etnische origine geen toegang hebben tot de in Servië beschikbare (geestelijke) gezondheidszorg dan ook geenszins.

Dat uw echtgenote een briefje neerlegt van dokter L.(...) S.(...)-N.(...), waaruit blijkt dat zij de afgelopen tien jaar in het gezondheidscentrum van Zajecar geen behandeling zou gekregen hebben voor een neuropsychiatrische aandoening, kan bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Naast het feit dat, zoals aangehaald, uw echtgenote in 2010 bij een vrouwelijke arts van het ziekenhuis van Zajecar terecht kon en er kalmmeermiddelen kreeg, waardoor uit niets blijkt dat de inhoud van dit attest correct zou zijn, werd hierboven reeds aangestipt dat uw zoektocht naar hulp voor de psychische problemen van uw echtgenote de afgelopen jaren bijzonder beperkt bleef. Bovendien blijkt uit dit attest enkel dat uw echtgenote in Zajecar geen behandeling kreeg, niet dat er in dit ziekenhuis of in een ander Servisch ziekenhuis geen behandeling mogelijk zou zijn of dat zij een behandeling werd ontzegd omwille van haar etnische origine.

Betreffende uw verklaringen dat u hoopt dat uw echtgenote in België behandeld zal worden voor haar mentale problemen, die worden aangetoond door verschillende door uw echtgenote neergelegde medische stukken uit diverse Europese landen, die onder meer veroorzaakt werden door een moeilijke jeugd en door de NAVObombardementen in 1999 (CGVS 2, p. 4-5) en waaraan voor alle duidelijkheid niet getwijfeld wordt, kan er volledigheidshalve aangestipt worden dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de Minister van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

(...)

Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat jullie voor de door jullie aangehaalde problemen met M.(...) of anderen en voor jullie beweerde problemen in de Servische gezondheidszorg – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

(...) Hetzelfde geldt voor de door u gepercipieerde discriminatie in de gezondheidszorg. Uit niets blijkt immers dat u recent de door u beweerde discriminatietoestanden in de gezondheidszorg – dat uw echtgenote op basis van haar etnische origine een behandeling ontzegd zou zijn en dat artsen zich schuldig maakten aan corruptie – op een officiële wijze aangeklaagd zou hebben. U gaf in dit verband enkel aan dat u in 2011 en 2012, i.e. voor uw vertrek naar Zweden, tweemaal naar het politiebureau ging maar uitgelachen werd aan het onthaal, dat u in 2012 tevergeefs enkele brieven schreef naar de burgemeester en naar de minister van Binnenlandse Zaken en dat u tevergeefs probeerde, nog steeds in 2012, om de voorzitter van de rechtbank in Zajecar en het hoofd van de politie te spreken (CGVS 2, p. 10 en 11). U ondernam hierna, i.e. na uw terugkeer uit Zweden, nooit meer enige poging bij de Servische politie of bij andere overheidsdiensten of hulporganisaties [zoals bijv. de reeds hierboven vermelde Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid die mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is] om deze

situatie aan te kaarten (CGVS 1, p. 15, 20 en 22; CGVS 2, p. 9, 10 en 13). Bovendien nam u geen advocaat onder de arm (CGVS 2, p. 13). (...) Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Servië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.” (eigen onderlijning).

Het door verzoekende partijen ter zitting louter aanhalen van en opnieuw verwijzen naar hun (mentale) gezondheidssituatie, in het bijzonder die van verzoekster, is geenszins van aard op het voorgaande een ander licht te werpen. Het komt aan hen toe om die concrete vaststellingen met concrete en valabele elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar zij op voormelde wijze evenwel in gebreke blijven.

Verzoekende partijen doen met die algemene verwijzing evenmin afbreuk aan de grond in de beschikking van 28 september 2020 waar, met verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissingen, wordt opgemerkt als volgt:

“De Raad wijst erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers hernemen in hun verzoekschrift de stelling dat zij persoonlijk systematische en ingrijpende discriminatie in Servië hebben gekend.

(...)

Waar verzoekers betreffende de toegang tot de gezondheidszorg verweer trachten te voeren door te stellen dat zij geen gemakkelijke toegang tot de zorgen kregen en hieromtrent betoog voeren, doet dit geen afbreuk aan de vaststellingen dat wel degelijk hulp werd geboden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen als volgt: “Ook op medisch vlak heeft u geen systematische en ingrijpende discriminatie aangetoond. Zo krijgt uw zus al jarenlang medicatie. Uw dochter D. werd, ondanks de door u beweerde discriminatie, vanaf 2008 behandeld voor de problemen aan haar rug. Ze kreeg kinesitherapie en werd in Belgrado geopereerd (CGVS 1, p. 7-8; CGVS 2, p. 8). Ook uw dochter M.(...) werd na haar geboorte opgevolgd door artsen in Belgrado en het is dankzij de artsen dat zij nog in leven is (CGVS 1, p. 5 en 6). U werd voor een medisch probleem verzorgd (CGVS 2, p. 14). Omdat jullie werkloos zijn, zijn u en uw echtgenote vrijgesteld van een bijkomende participatie in de

gezondheidszorg: eventuele behandelingen zijn in principe gratis (CGVS 1, p. 14), zelfs al kan er niet uitgesloten worden dat er geld onder tafel moet worden betaald, hetgeen helaas, zo blijkt uit de beschikbare informatie, een algemeen (en dus niet te wijten aan een eventuele etnische origine) probleem is in Servië." Eveneens kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt: "Dat u en uw familieleden door de Servische gezondheidsinstellingen werden verzorgd, maar dat uw echtgenote daarentegen geen (psychische) gezondheidszorgen zou hebben gekregen, zoals u beweerde, is dan ook niet aannemelijk."

Ook wat de behandeling op psychisch vlak van verzoekster betreft, wordt in de bestreden beslissingen een uitgebreide motivering opgenomen met verwijzing naar de verklaringen. Verzoekers halen aan dat verzoekster nooit werd opgenomen in een psychiatrische afdeling en dat zij zich bij drie verschillende ziekenhuizen hebben aangemeld en telkens naar huis werden gestuurd. Verzoekers beperken zich in wezen tot het aangeven het niet eens te zijn met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en trachten de informatie waarnaar wordt verwezen om te keren. Echter, hierdoor slagen verzoekers er niet in het besluit, dat gelet op het geheel van de weergegeven motieven de beweringen dat verzoekers en hun zoon (die volgens een door verzoekster neergelegd attest ook psychische begeleiding behoeft) enkel en alleen omwille van hun etnische origine geen toegang hebben tot de in Servië beschikbare (geestelijke) gezondheidszorg dan ook geenszins kan overtuigen, aan het wankelen te brengen.

Waar verzoekers nog aanhalen dat zij een document hebben neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster nooit opgevolgd werd voor haar neuropsychiatrische aandoening, gaan zij niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissingen, laat staan dat zij deze weerleggen, waarin wordt gesteld: "Dat uw echtgenote een briefje neerlegt van dokter L. S.-N., waaruit blijkt dat zij de afgelopen tien jaar in het gezondheidscentrum van Zajecar geen behandeling zou gekregen hebben voor een neuropsychiatrische aandoening, kan bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Naast het feit dat, zoals aangehaald, uw echtgenote in 2010 bij een vrouwelijke arts van het ziekenhuis van Zajecar terecht kon en er kalmeermiddelen kreeg, waardoor uit niets blijkt dat de inhoud van dit attest correct zou zijn, werd hierboven reeds aangestipt dat uw zoektocht naar hulp voor de psychische problemen van uw echtgenote de afgelopen jaren bijzonder beperkt bleef. Bovendien blijkt uit dit attest enkel dat uw echtgenote in Zajecar geen behandeling kreeg, niet dat er in dit ziekenhuis of in een ander Servisch ziekenhuis geen behandeling mogelijk zou zijn of dat zij een behandeling werd ontzegd omwille van haar etnische origine."

Verzoekers komen voor het overige niet verder dan te verwijzen naar algemene (als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde) informatie onder meer omtrent de discriminatie van Roma, zonder dat zij er evenwel in slagen concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in hun persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Wat dit betreft en eveneens voor het overige, zoals ook hierna zal blijken, volstaat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

(...)

De commissaris-generaal oordeelt verder op goede gronden dat verzoekers bovendien niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de aangehaalde problemen met M. of anderen en voor hun beweerde problemen in de Servische gezondheidszorg of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Servië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming inderdaad slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoekers betogen thans dat wordt voorbijgegaan aan het feit dat de discriminatie in Servië ten aanzien van mensen van Roma-afkomst in alle sectoren bestaat, en dus ook bij de politie en justitie. Naar hun mening was het onmogelijk om telkens beroep te doen op de hulp van politie en om een advocaat te raadplegen of om andere pogingen te doen bij hogere instanties. Verzoekers herhalen dat zij naar de politie zijn gegaan in 2011 en 2012, hebben vastgesteld dat ze uitgelachen werden en er niets gebeurde.

De Raad merkt vooreerst op dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekers kunnen zich niet verschuilen achter de afgelegde verklaringen, noch achter algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden in Servië op de korrel. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers maken aldus geenszins aannemelijk in Servië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekers tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers slagen er niet in in concreto aan te tonen en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Ze beperken zich tot het formuleren van algemene beweringen, waarbij zij onder meer de door de overheid geleverde inspanningen in hun voordeel trachten te lezen, tot het verwijzingen naar de algemene situatie inzake discriminatie van Roma in Servië en tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doch laten evenwel na concreet in te gaan op hetgeen in dit verband met betrekking tot hun persoonlijke situatie in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, waarbij er onder andere op wordt gewezen dat verzoekers toegang hebben tot de arbeids- en woningmarkt en basisverzorging hebben genoten. Verzoekers blijven in gebreke de betreffende pertinente motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze te weerleggen. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

4.3. De door de verzoekende partijen per schrijven van 27 oktober 2020 en 3 december 2020 aan de Raad overgemaakte documenten met betrekking tot verzoekster, met name een medisch rapport van een psychiatrische kliniek in Bertrix van 12 augustus 2020, een psychologisch attest van klinisch psycholoog P.J. van 26 augustus 2020, en een psychologisch attest van diezelfde psycholoog van 1 december 2020, zijn evenmin van aard een ander licht te werpen op hetgeen (voorafgaand) eerder in hoofde van verzoekende partijen, en in het bijzonder verzoeksters gezondheidssituatie, werd vastgesteld.

Dat verzoekster met ernstige psychologische problemen te kampen heeft, in welk verband in voormeld attest van 1 december 2020 staat te lezen dat zij al twintig jaar posttraumatische stress heeft ingevolge de oorlog tussen Servië en Kosovo en als gevolg van discriminatie, wordt niet betwist, zoals ook eerder al door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen werd aangegeven. Evenwel dient te worden aangestipt dat waar in voormeld attest en het attest van 26 augustus 2020 van diezelfde psycholoog - geen arts - zeer kort, zonder meer wordt gesteld dat verzoekster in haar land van herkomst niet de nodige zorgen en behandeling kreeg, de psycholoog zich hiervoor louter steunt op en de attesten aldus niets meer betreffen dan louter een weergave van verzoekers' verklaringen. Dit geldt eveneens voor het bijgebrachte medische rapport, waarin dit bovendien uitdrukkelijk wordt aangegeven, getuige

hiervan de vaststelling dat waar over het land van herkomst wordt gesproken expliciet erop wordt gewezen dat het om de verklaringen van verzoekster gaat, gelet op de specifieke formulering: “*dixit la patiente*”. Een psycholoog/arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X; RvS 10 juni 2004, nr. X). Om die reden kunnen verzoekende partijen dan ook geenszins worden bijgetreden in hun stelling als zouden die attesten en het bijgebrachte medische rapport, waarin gewag wordt gemaakt van een angst-depressieve decompensatie met suïcidale ideeën in een context van posttraumatische stress, duiden op het bestaan van eerdere vervolgingen. Immers, het vormt hier echter, in weerwil van hun algemene verzuchtingen, geenszins een bewijs van.

Bovendien zijn de neergelegde psychologische attesten en het medisch verslag, welke betrekking hebben op de psychologische en medische opvolging van verzoekster hier in België, geenszins van aard ook maar enigszins afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissingen en de beschikking gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekende partijen hun situatie en ervaringen in hun land van herkomst Servië. Het wijzigt immers niets aan en verzoekende partijen slagen er niet in een ander licht te werpen op de eerdere vaststellingen dat zij niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij omwille van een van de criteria in het Vluchtelingenverdrag, hun etnische origine of wat dan ook, geen of onvoldoende toegang zouden hebben tot en geen of slechts beperkt gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg in Servië. Evenmin vermag het de vaststelling in een ander daglicht te plaatsen dat zij niet concreet aantonen dat zij met betrekking tot hun voorgehouden problemen, o.a. die op medisch vlak, de nationale beschermingsmogelijkheden in Servië zouden hebben uitgeput en dat de Servische autoriteiten hen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS